

knihy, o něž mne žádal. Jsem velice šťastný.

A ještě jedna věc se stala. Starosta Bolbuch se nečekaně zjevil v hostinci a u jednoho ze stůlů začal úřadovat. Například udělil Al-Rahemovi občanství. Žádost Otakára Vesty zatím nevyřídil s tím, že si ji musí promyslet. A mně řekl, jestli mám zájem se starat o obecní rybník či nikoli. Právil jsem že ano, ale že nedostávám žádné peníze. Dostalo se mi odpovědi, že kdo nežádá, nic prý nedostane, a jestli tedy žádám, mohu se staviti v jeho domě pro výplatu. Ale za to musím vyčistit rybník a osadit rybami. A pan starosta si vymínil, že po hladině bude plout hejno kachniček. Takže jsem si ušmýsl do věci moc nešťourat a na druhý den ráno vyjet do Nurnu po nákupu. A předtím jsem se domluvil s dělníky, co uhlazují bahno, jestli by po práci nemohli během měsíce vyčistit rybník. Samozřejmě za úplatu. Úplně jsem zapomněl říci, že po Liscannoru se pohybují nějakí cizí dělníci a uhlazují bahno, jehož se za dobu nicnedělání nakupilo dost a dost. Na úklidové práce si je zjednal obecní úřad.

A Bolbuch přišel s další nečekanou zvěstí. Sdělil občanům, že pilně přepisuje ztracenou starostenskou knihu. Ukázal ji. Je opravdu hezká, v dobré poctivé vazbě. Musím přiznat, že změnu, která se se starostou udála, jsem nečekal. A v dobrém slova smyslu mne překvapila razantnost, s jakou se druhé půle svého období v úřadu ujal. Snad mu to dlouho vydrží. Doufejme. Možná svým dílem přispěl i list, ve kterém jsem trpaslíkovi nepřímě vyhrožoval soudy a kriminálem.

4. sečen 1076

Dnes jsme měli vyrazit na Wilf, ale nějak zvlášť důsledně to domluveno nebylo. Zoltar Zemikosa se zeptal, jestli by bylo pro někoho vážným problémem, kdybychom ve výpravě pokračovali až poté, co se lidé vrátí ze studií. Několik z Nurnských totiž projevil zájem o některé kursy vypsane Nurnskou universitou. Dohodli jsme se, že Wilf počká a neuteče. Myslím si, že nechat věci trochu usnout, je jenom ku prospěchu věci. Přičemž prvotním cílem, jak jsme se obecně shodli, veřejně stanoven byl Alwakos Matulimak. To byla podmínka, kterou jsem podmínil svou účast.

Al-Rahem změnil názor a také si pokladl podmínku. V případě, že bude zvolen vůdcem Bolbuch, vyrazí. Jinak ne. A nebude volit. Což tedy považují za nehorázné vydírání. Mám pocit, že Rahem ztratil poslední zbytky soudnosti. Navíc už bylo jasné, kdo se stane vůdcem. Bylo to domluveno. Čtvrtý

vůdce výpravy už prostě musí být schopný velet, o tom žádná. Vůdcem výpravy byl téměř jednomyslně zvolen Zoltar Zemikosa. Říká se, že trpaslík Bolbuch si za svůj hlas pro Zemikosu nechal zaplatit. A také se říká, že nehorázně. Bylo mi při té volbě trochu mdlo od žaludku, ale všechny jiné cesty byly vyčerpány. Dobrou zprávou také je, že pojede Worrel Sovák. Myslím si, že pomalu, ale jistě začíná chápat.

Také byl sklizen Jantern. Starosta si vypůjčil žebřík a úrodu zabavil. Prý pro obecní účely.

4. zimosmet' 1076

Otakáru Vestovi po dlouhém rozvažování udělil dnes starosta Bolbuch občanství liscannorské. Jakub Pozlátko, řečený Jakoubek, odušil, že Liscannor je taková hobitů vesnice. Worrel Sovák mu nemohl dát za uši, protože toho času pobývá v domě Menhoriana Nocturno Blathela z Cairn a nemá na služebnictvo čas. Worrelovi sluhové Jakoubek a Pelíšek bydlí v hostinci v samostatných pokojích a žijí si nad poměry.

Byl jsem přítomen tomu, když Zoltar Zemikosa prosil Otakára Vestu, zda by mu nedal ždíbet magického bahna. Potřebuje si prý totiž vyrobit hůl. Otakáro není lakomý, takže jsem měl brzy tu čest hůl, vlastnoruční to výtvar Zemikosův, spatřit. Jak někdo trefně podotkl, připomínala takový zakroucený klacek bez ozdoby.

Zoltar Zemikosa je vůbec poslední dobou pracovitý. Teď na podzim oznámil, že si založí herbář, a vyrazil na sběr kytek. Na sběr kytek šel se zakrouceným dubovým klackem bez ozdoby. Někdy vážně u toho Zemikosy nevim. Chvilí jsem jej pozoroval, jak se brodí spadáným listím, stoupá rozbahněnou loučkou směrem k lesu a tyčí nadzvedává hroudy jílů, jestli pod nimi náhodou od léta nezůstala nějaká kytky do herbáře.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 71

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Hodovan 1076 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Starostenské novinky * Královská rodina mallikornská * Novinky liscannorské *
* Tajný deník: 1076 - druhá část *

Motto tohoto čísla

„...Jak bych moh já vlastnit obecnou školu? Vždyť jen tak nejasně tuším, co to je...“

Jakub Pozlátko, zvaný Jakoubek

Starostenské novinky

Výprava do Mirellské oblasti se začátkem sečna vrátila do Liscannoru. V jejím průběhu zahynuli Babrak Teufel a Jerome Skuld. Jistý Ajan Ondický, který výpravu také nepřežil, se mezi družiníky nepočítá. Průběh výpravy komentovat nebudu, jenom je nutné zaznamenat, že se na ní vystřídaloby nebyvalé množství vůdců. Úspěchem bylo zničení nemrtvých v prostoru Marivor - Chmurné vrchy, poněkud pochybným úspěchem pak vražedná činnost Nurnských v Kostenci.

Po návratu bylo po bouřlivém hlasování rozhodnuto o dokončení práce, na kterou si nás ve Wilfu najal gwendarronský důstojník Markus Ebel. Vzhledem k tomu, že někteří se chtěli doškolit u Mistrů, vyrazí družina až začátkem zimy. Je otázkou, jak moc aktuální budou tou dobou informace, které jsme nasbírali v Kostenci. Na výpravu odmítl jet Al-Rahem, kterému se nelíbila volba vůdce. Ta byla údajně zmanipulovaná. Já sám můžu říct, že jsem nakonec Zemikosu volil zadarmo. Nicméně kdyby mi chtěl kdokoli jakékoli peníze přenechat, nebráním se tomu. Zemikosa si za zástupce na nadcházející výpravě vybral Otakára Vestu.

Byla obnovena placená činnost obecního rybníkáře. Za tři měsíce, které na to měl, se činil a

rybníček už tolik nepřipomíná zanesenou louži. Na jaře bude Jorchen Kierke v péči o rybník pokračovat.

Nákladem dvou tisíc zlatých byly upraveny cesty v obci (přešterkování, odvodnění) a zlikvidována či jinak upravena náletová zeleň v centrálním prostoru obce.

Byla zakoupena železná truhlice na uschovávání obecní pokladny. Je přetěžká, takže její případné zcizení bude velice nesnadné. Je opatřena dvěma odolnými zámky se dvěma různými klíči. Oba mám v této chvíli u sebe.

Dotazem na řídícího obecní školy bylo zjištěno, že škola normálně funguje. Byl vyplacen obecní příspěvek na provoz. Ještě bude nutné zjistit, v jakém stavu se nachází samotná budova školy, aby nebylo ohroženo zdraví žáků. Ve škole se momentálně učí osm nebo devět dětí, jejichž prospěch bude zveřejněn po skončení nejbližšího roku. O doučování projevil zájem i jeden z nových obyvatel vesnice, hobit Milo Pelíšek. Myslím, že to potřebuje.

Tím se dostáváme k nově povoleným pobytům na území obce. Pobyt byl povolen Milu Pelíškovi a Jakoubku Pozlátkovi. Oba mají od svého pána, Worrela Sováka, pronajato po pokoji v hostinci U Hrocha. Další pokoj má pronajatý sám Worrel, ale bydlí přitom v odloučeném stavení u Menhorina Blathela. Bohové vědí, co tam kují. V dalších pokojích pak bydlí Al-Rahem a Otakáro Vesta. Ještě se s výpravou vrátil jistý Korman Zlotě, ale protože se v obci stále míváme, nebyl jsem schopen zjistit, zdali žije také U hrocha. Nicméně povolení k pobytu, jakožto Sovákův známý, má uděleno. Hostinec U Hrocha tak každopádně praská

požadované množství. Objevena i potvrzení o zaučování s manipulací a také pochvalná zpráva z Armidenu o provedení úspěšné zkoušky, nazvané “Velká zábava”. Jsme nakloněni přesvědčení, že výbušniny či směsi pro jejich výrobu byly ve Wilfu rozkrádány. Ale kým? Máme jedno jméno, které je v dokumentech zmíněno: Alwakos Matulimak. Moc elfsky to jméno nezní, to tedy ne, ačkoli ten vyšetřovatel Šífa je o elfím původu Matulimaka přesvědčen. Uvidíme. Čas ukáže, jak se věci mají. Každopádně víme i to, jak mnoho se na zásilkách vydělávalo. Šlo o obrovské peníze. A to mluvíme o výbušninách. Pak jsou tu ještě další komodity.

22. poradostiny 1076

Nurn. Musím říci, že Al-Rahem přestal velet. Je evidentně vzteklý, že nebylo po jeho. Jenomže být po jeho, tak se houpu na provaze, a jistě ne sám. Travič by byl sťat ještě v Kostenci a tygr obědně sežrán. On neřeší ani věci, které by řešit měl. Třeba peníze, které jsme už dříve uschovali v Hamiru. Prostě nic. Velíme si tedy sami.

Návštěva Kanceláře pro ochranu státních aktivit přinesla očekávané. Tedy zatím vůbec nic. Dohodli jsme se, že podat výpověď by měl někdo, komu budou úředníci spíše naslouchat. Tedy čestní občané nurnští, což jsme já a Zemikosa. Pochopitelně celou naši špinavou kumpanii dovnitř nevpuštěli a vyžádali si dva zástupce. Kvůli úspěchu akce přenechal jsem své místo Otakáru Vestovi. Jde o to, že Zoltar Zemikosa v posledních dnech ukázal, že je velmi rozvázný - řekl bych momentálně nejrozváznější z nás přítomných, a Vesta toho zase hodně ví. Ti dva se budou dobře doplňovat. A tato vyjednávací dvojice tedy odešla podat oznámení o zločinném spiknutí, hrozcím nebezpečí a příkladných aktivitách důstojníka GKA, pana Ebela z hamirské posádky.

Čekali jsme v čekárně. Poměrně dlouho. Během této doby se stala jenom ta věc, že Worrel Sovák přemluvil Mila Pelíška ke hře v kostky. Elf řekl, že nad álfheimským pojetím silového kruhu magických energií vyvěstil, že dnes při něm bude stát hrácké štěstí. Vsadil tisíc zlatých a Pelíšek svou duši. Tedy že bude Worrelovi posluhovat. Cykly nelžou. Worrel má tedy už dva sluhy - Jakoubka a Pelíška. Ale Pelíšek musí sloužit zadarmo. Prohrál totiž svoji hobitů duši.

Potom se objevili vyjednávači a řekli, že na výsledek návštěvy budeme muset počkat v Liscannoru, kde bude Nurnské kontaktovat zástupce Kanceláře, až nadejde čas.

Takže teď jsme doma a užíváme si volna. Jenom Zoltar Zemikosa s Bolbuchem odjeli do Hamiru vyzvednout vůdcem zapomenuté peníze. Pro případ, že by se z Kanceláře dostavili dřív, nad mapou umluvili jsme si místa srazů.

28. poradostiny 1076

Bolbuch se Zemikosou se vrátili a Kancelář pořád mlčí. Je to pochopitelné - informace musí být ověřeny z podstatně důvěryhodnějších zdrojů, než je ta naše ukoptěná banda. Také je možné, že jsme již mimo hru. Uvidíme. Není kam spěchat. Spěch není dobrý rádce. A tady jde o velké věci, větší, než jaké jsme schopni bez jasných rozkazů vůbec s to pojmout. Dívám se z okna na Liscannor. Prší. Z mlhy vystupují bídné baráky. Osamělá postava čvachtá po rozblácené cestě směrem k hospodě. Nohy obalené bahnem. Starousedlík. Otakáro má pravdu. Tohle místo je prachspřstý štatl. Odněkud zaštekál pes.

Z dnešního dne jeden poznatek - byl jsem svědkem, jak Zoltar Zemikosa prosí, a nemohu se zbavit pocitu že poníženež, Otakára Vestu, jestli nemá nějaké magy. Už dříve jsem si všiml, že ona na odív vystavovaná kolegialita obou alchymistů není až zase tak silná. Zoltar Zemikosa je známý jako obětavý odborník, jehož lektvary a svitky pomáhají družině. Otakáro si ale postěžoval, že ty tolik ceněné výrobky pocházejí z jeho dílny a umných rukou, a Zoltar Zemikosa je jenom svým jménem rozdává. Vesta tvrdí, ale kdo ví, co je na tom pravdy, že Zoltar není příliš odborně zručný a chová se k němu jako klíště. Tyto věci nedokážu posoudit. Vím jen, že když jsem několikrát procital z bezvědomí, ruce, jež mi podávaly lék, byly lidské. A tvář, která se na mě přátelsky šklebila, byla Zemikosova. Každopádně Otakáro dělal drahoty a potom se ti dva stranou kolegiálně žadály.

30. poradostiny 1076

Otakáro Vesta byl dnes předvolán do pevnosti Agerr. Sám. Když odcházel, v jeho očích se zračil čirý strach.

A potom se odpoledne navrátil ve věru zlé náladě. Oznámil, že všechno bylo zameteno pod stůl. Předané důkazy byly odklizeny. “To je konec výpravy”, pravil Otakáro. Bylo mu prý naznačeno, i když na to prý má nesporné právo, aby nepodával oznámení na pana Ebela a aby stálh výpovědi, které před dvěma dny učinil. A on to pod tlakem úředníků udělal. To znamená, že záznam výpovědi již neexistuje. Neexistuje ani wilfská bomba, ani opisy

V posledních novinách nebylo zmíněno, že někdy v polovině roku 1070 si Zoltar Zemikosa kupuje dům č.p.9. Jedná se o pověstný hladký srub nedávno zesnulého veterána z dvacátých let Drsoula Roahanského. Zemikosa zachoval ráz stavení tak jak byl, včetně pověstné letité hrušky před zápražím.

Mezi daty 7.7.1071 a 5.9.1071, tzn. na sklonku léta, uskutečněna byla pod vedením trpaslíka Bolbucha výprava do Rellského panství, kde Nurnské družina potírala zločinnost v zosobněných několika zločineckých band. Během této výpravy dne 11.8. umírají barbar Ramar a starosta obce Klabzej Myšilov.

Oplachtěná ruina Gwarditovy věže, která patřila zasnulému Ramarovi, jenž neměl žádných dohledatelných dědiců, přešla do vlastnictví obce. Po starostovi Klabzeji Myšilovovi zůstala bezdětná vdova Nilwa Myšilovová, rozená Pšeničková. Přilehlé políčko včetně pověstné sérátkové zahrady, bylo vymýceno od divokého porostu a zaoráno. Na jaře následujícího roku pod dohledem otce, pana Pšeničky, který trvale žije na okraji Nurnu, plánuje paní Nilwa pozemky osít pšenicí. Pan Pšenička, jak známo, je rolník. Jedinou zachovanou rostlinou na pozemku tak zůstal pouze tzv. Černý dub.

Další starosta po zesnulém Myšilovovi byl zvolen až 15.3.1072. Stal se jím opět Gerllod Moskyt. Tento po nástupu do funkce nechal zbořit torzo tzv. Gwarditovy věže, jejíž zchátralá dominanta už od svého nedokončení hyzdila okolí a přitahovala tuláky.

Frynn Konopka, který Liscannor opustil v zimě roku 1068, se počátkem roku 1072 vrátil z dalekých cest a ihned se zapojil do obecního dění. V jarnu téhož roku jako jeden z mála přeživších veteránů posílil řady těch, kteří vyrazili do Kardamu.

O jarnu 1072 Nurnská družina provedla nábor nováčků, a z toho popudu se v Liscannoru objevili člověk Jorchen Kierke, trpaslík Throran Ard a člověk Krop. Tito cizinci nebyli obyvateli obce přijati příliš vlídně, poněvadž jejich chování vykazovalo známky drzosti a organizovanosti. Měli však informace, které s ohledem na záměry Nurnské družiny znemožnily jejich okamžité vykazání z území obce. Tyto tři zmíněné osoby nalezly ubytování v hostinci U hrocha. Veteráni Nurnské družiny je přijali do svých služeb, nicméně po společné domluvě je zbavili hlasovacích práv.

13.3.1072 Liscannor osiřel. Nurnská družina vyrazila na památnou Kardamskou výpravu,

kteří je též označována jako Druhá Kardamská. Výprava je považována za úspěšnou, nicméně za cenu velkých ztrát na životech. Návrat z výpravy se datuje k 13.6.1072. Během výpravy zemřelo několik družiníků, kteří Liscannor nikdy nespatriili - konkrétně šlo o jisté pány Zaboju, Kerba a Zuiita. O Zuiitovi se ví, že snad byl nějak příbuzensky spřízněn s Yasperem, ovšem pokrevní příbuznost nikdy nebyla věrohodně prokázána. Během výpravy padlo několik liscannorských obyvatel. Na konci jarnu padli v bojích se skřety dva nováčci a obyvatelé hostince U hrocha - člověk Krop a trpaslík Throran Ard. Dalším padlým se stal také obyvatel hostince, ale veterán a občan Frynn Konopka, který byl zabit jistým panem Zmrzlým. Osiřel dům č.p.29 smrtí hobita Horáce Lipového, který byl spolu s Yasperem roztržen vejpl nemrtvým dne 30. jarnu 1072 na kardamské radnici. Po panu Yasperovi zůstala vdova Naria Moskytová, žijící s dcerou Eowyn v domě č.p.44.

S návratem z kardamské výpravy o předradostinách 1072 do Liscannoru přibývají nové tváře. Jedná se o hobita Dwanyho Růžičku, barbara Grendella, domovinského hobita Lipiho Hopkala a álfheimského elfa Worrela Sováka. Všichni zmínění se ubytovávají v hostinci U hrocha a hostinec praská ve švech.

Lipi Hopkal na podzim v hostinci U hrocha vedl třicetidenní kurs skřetomluvy. Jediným zájemcem o osvojení si základů této nepřilíš oblíbené hrdelní hatmatilky se stal elf Worrel Sovák.

17.11.1072 se ve starostenském stavení Gerllodovi a Lilien Moskytovým narodila dcera Gawianna. Jedná se o jejich čtvrtého potomka.

5.12.1072 uspořádal barbar Grendell v v místním hostinci bujarou pitku k důstojnému uctění svého narození. Poslední dobou se toho ve vsi moc neděje, takže jakkoli nezřízená či banální oslava je obyvatelstvem obce považována za společenskou.

Nelze si nepovšimnout, že Zoltar Zemikosa je v poslední době hodně nervózní a oddává se nezvykle častým a osamoceným pitkám. Mezi lidmi se říká, že prodělal duševní ořes z toho, že se mu úspěšně podařilo spojit s astrálními sférami. Co z tohoto spojení kromě pošramocených nervů vzešlo, však není známo.

Gerllod Moskyt, voják Gwendarronské královské armády, se nechal slyšet, že byl povýšen

družiny je zase na něm. Myslím, že má krapet pravdu. Objeven průlez do spodních pater. V domě ticho, klid. Otakáro Vesta ohlásil, že má pocit, že po domě se pohybuje sedmáct osob.

Zjištění dva vojáci v tichém rozhovoru. Zoltar potichu otevřel dveře. Jednoho dostala Rúť, druhého Rahem se Zemikosou. Worrel Sovák jednoho z nich oživil. Máme tedy nemrtvého služebníka. Podžinkova ložnice se však ukázala být prázdnou. Zamkli jsme dveře a tím se oddělili od zbytku domu, a prohledali Podžinkovy osobní pokoje. Nenalezeno nic zajímavého, všechno důležité, zdá se, někdo odvezl. Zoltar Zemikosa a vůdce jsou už viditelní a tento stav se již nezmění.

Potom někdo zabušil na zamčené dveře. Vojáci. Zoltar je nějak ukecal skrze dveře, takže odešli vartovat do nižších pater. Chvilku vyčkáváme a potom postupujeme ztmavým domem.

Odněkud vylezl kroll v noční košili, ale ozbrojený. Poslal jsem Rúť, následovanou Worrelovým nemrcouchem a Zoltarem, zboku družiny přiběhli další dva krollové a došlo k řezi. Objevil se i jeden z vojáků, ale když shledal, že situace je beznadějná, obrátil se na útěk. Pronásledování, k němuž jsem se uchýlil se Zemikosou, nebylo úspěšné. Venku před domem stáli další vojáci, hlavní síla však zřejmě před chvílí dům opustila. Zajištěny vstupní dveře a provedena rychlá a zevrubná prohlídka zbylých prostor. Nenalezeno nic důležitého. Bylo zřejmé, že důležitý majetek Podžinkův byl vojskem zkonfiskován a Podžinek odnesen neznámo kam. Dům opuštěn zadní branou do postranní ulice.

Blíží se půlnoc a Nurnští prchají tmavým městem k řece. Městské brány jsou touto dobou jistě zavřené a hlídané. Svižně a opatrně kráčíme po břehu řeky na sever a pátráme po příhodném místě, kde se ukrýt. Bude třeba přečkat den. A vyspat se. To především. Dnešní den byl událostmi a zvraty poměrně nabitý. Máme třetího vůdce, ale jak se osvědčí, nevím. Zatím se tváří dost tvrdě.

Kráčíme podél řeky. Její hladina ve svitu luny je lesklá jako zrcadlo a připomíná rozlitý olej. Vlastně není ani poznat, kterým směrem teče. Došli jsme k dokům. Zdá se, že tady chcipl pes. Al-Rahem se úspěšně pokusil otevřít nějaká vrata do jakéhosi skladiště. S úlevou jsme vlezli dovnitř. Worrel navrhl Rahemovi, aby vrata zvenčí zase zamkl. Učinil tak a dovnitř vlezl po laně malým stropním okýnkem. Rozbaleny houně, rozděleny hlídky. A potom tvrdý

přerývaný spánek na ještě tvrdší podlaze pokryté špinou a prachem.

10. poradostiny 1076

Probudil mě rambajs. Al-Rahem už byl na nohou. Šeptem pronesl, že venku jsou nějací dělníci. Okýnkem a škvírami dopadalo do skladiště mdlé světlo, ve kterém se míhaly mlčenlivé stíny Nurnských, jak kvapně balili tlumoky. Potom zarachotila prkna a někdo odemkl vrata. Překvapený předák přistavních dělníků houkl, cože tady děláme. Vesta odvětil, že už jdeme. Považují nás za bezdomovce. Dostávají pár zlatých jako držhubné, ale neodpustí si poznámku, že tohle se tady vůbec nemůže. Jako přespávat ve skladištích. Jdeme ven. Hledáme nějakou hospodu v blízkosti, kde bychom dospali. Já a Worrel to potřebujeme. Hlavně Worrel. Worrela potřebujeme silného a při smyslech. Po nedospané noci zdá se mi být poměrně roztěkaný. Elf řekl, že dokud někde v peřinách nedospí, bude nejspíš poměrně zádumčiv. Když je Worrel zádumčiv, není schopen soustředěné myšlenky. Zádumčiv bývá často po pivě.

V půl sedmé objevena špinavá knajpa, kde chtějí platit předem a na nic se nevyptávají. Je tam ticho, smrad a mají volný pokoj. Jeden. Pokoj zvaný společňák. Jsou tam tři cizí spáči, tak s Worrelem zalézáme na vzdálenější volnou pryčnu a batohy vážeme provazem k Rúť. Zbytek Nurnských dřepí v lokále na snídaní. Ještě jsem zdálky zaregistroval Vestovu hlučnou prosbu, že by si dal čaj s mlékem, a hostinského ujištění, že se asi zbláznil. Potom jsem usnul.

Po probuzení kolem půl deváté jsem nechal Worrela hlasitě chrápat, sbalil jeho i své věci plus Rúť a odebral se do šenku. Pochopil jsem, že vůdce Al-Rahem se vrátil z výzvěď, protože se tvářil značně důležitě a zjednával si pozornost. Řekl, že zjistil informace od různých lidí. Po městě prý běhají vojáci. V Podžinkově domě prý došlo k aktu travičství a potom dům navštívil blíže nezjištěný nekromant. To víme, travičem a nekromantem je míněn elf Worrel. Z domu prý zmizely peníze a blíže nezjištěný kontraband. Tedy pašované zboží. Doktor, který byl přivolán k ohledání mrtvých a zraněných, se jmenuje Marašt Bučín. Bydlí na náměstí a je velmi drahý a tedy zřejmě i uznávaný. Od doktora Bučina zjištěno, že v domě to bylo hrozně. Podžinek je mrtvý. Kuchtík s kuchařem také. Zřejmě ochutnávali, a to neměli dělat. Totožnost čtvrté osoby nezjištěna, ale muselo jít o Podžinkova tajemného hosta. Myslím toho divného kudůka. Al-Rahem zavelel k provedení

lidem označována jako vyhláška Rorejsova. Vyhláška si klade za cíl omezovat kosmopolitní a multikulturní vlivy. V hostinci U hrocha byl té noci dokument bouřlivě diskutován a měl za následek nebyvale silnou kocovinu liscannorských obyvatel.

Téhož večera kapitán GKA a starosta obce Gerllod Moskyt dal na vědomí, že za zásluhy v potírání spolčení kolem Kodexu Elone mu byla armádním velením nabídnuta funkce polního smírčího soudce, a že tuto nabídku přijal.

16. ponovoroku 1075 byl odprodán opuštěný dům po Horáci Lipovém, vedený ve starostenské knize jako Melchizedechovo stavení, do vlastnictví rybníkáře Jorchena Kierkeho. Kierke pár dní nato vyklidil nájemný pokoj v hostinci U hrocha.

Barbar Grendell zakoupil dům č.p.40. Jedná se o usedlost v těsném sousedství hostince.

Elf Zarn Hadrigern odkoupil od obce domek č.p.25, který kdysi vystavěl pan Darlen Moorhed. Ihned se vystěhoval z nájemního pokoje nurnského hostince U supího pařátu a tímto aktem se stal liscannořanem.

Rorejsova vyhláška vstoupila v praxi a projevila se zesíleným pohybem strážních hlídek, prověřováním obyvatelstva na ulicích i u městských bran. Došlo k odvolání velitele městských stráží a nahrazení osobou, napojenou na GKA, čímž vliv GKA v oblasti nebyvale vzrostl. Rorejsova vyhláška skrze Komendu posílila i vliv Magické university. Tyto Nurnské události pochopitelně sledovány jsou i s obavami a zrcadlí se v diskuzích, nakolik se Nurští či jednotliví liscannořané v učitých konkrétních situacích pohybují před, na, či za hranicí zákona.

Čistky u městských stráží způsobily, že se v Liscannoru objevil propuštěný voják Bald a požádal o práci v Nurnské družině. Než se nějaká naskytne, přijal nabídku rybníkáře Kierkeho a věnuje se za úplatu prosekávání děr v ledu na obecním rybníce.

Worrel Sovák se stal věstcem! Věští z jakéhosi lejstra, pomalovaného schématy a symboly, nad nímž vrhá kameny a kostmi. Lejstru říká Álfheimské pojetí silového kruhu magických energií a věští cokoli a každému. Věštecké seance odehrávají se vesměs v hostinci, kde je teplo. Worrel věští i původ záhadných otřesů a úkazů, jež byly poslední dobou zaznamenány v okolí Nurnu.

3. chladna 1075 byl Liscannor poctěn návštěvou vyslance ctihodného trindindolského soudce Iemarliena Gwardita a tato událost fakticky započala výpravu, označovanou jako výprava do Kortosu. Nurnská družina přijala práci na záchranu panny Frivaé Gwarditové a opustila Liscannor.

4. chladna 1075 v noci před odjezdem starosta Moskyt narychlo vyhlásil nové obecní volby do starostenského úřadu, protože čas jeho funkčního období vypršel. Starostou vsi se stal trpaslík Bolbuch.

Kortoské tažení trvalo do 27. sečna 1075, kdy se výprava vrátila ve značně obměněném složení. Původní vůdce Worrel Sovák během výpravy vůdcovství složil a druhy dovedl zpět Jorchen Kierke. Na výpravě padlo několik liscannořanů. 29.2. padl lamač ledu Bald, následujícího dne potom bývalý starosta Gerllod Moskyt a barbar Grendell. 28.3. Nurnští přišli o Rhaka Thogeye a 3.4. o Darkala Dorna. Další ztráty se týkaly nováčků nabraných cestou. S triumfálním návratem se v Liscannoru objevily nové tváře. Zde je třeba jmenovat assuaenského nomáda Al-Rahema, vzdělaného krola pívodem z Nurnu Babraka Teufela, tajemného lovce hlav Jeroma Skulda, bořimského alchymistu Otakára Vestu, a divadelníka Malweho. Všichni zmínění se ubytovali v hostinci U hrocha, kromě Malweho, kterému se život v Liscannoru příliš nezamlouval a raději odešel do Nurnu pátrat po svých dávných komediantských přátelích.

O 8. předradostinách 1075 byla kortoská výprava nakrátko přerušena. Před odjezdem do Trindindolu se totiž Nurnští zastavili doma, aby oznámili rodině Gerlloda Moskyta jeho skon a pohřbili na obecním křchůvku jeho ostatek. Ostatkem byl prsten smírčího soudce a byl s pietou pochován v dřevěné truhličce o dva dny později. O zařízení pohřbu se postaral Zoltar Zemikosa, který s pozůstalou rodinou udržuje důvěrné styky. Starosta Bolbuch si nevzpomněl, kdože zastává v obci úřad hrobnický, takže hrob musel vyhloubit dobrovolník, kroll Teufel.

Zarn Hadrigern se z kortoské výpravy do Liscannoru nevrátil. Zůstal v rodném Tridindolu. Na delší nespecifikovaný čas. Řekl, že okolnosti si jeho pobyt rodišti žádají a až tato žádost pomine, vrátí se.

Worrel Sovák si léčí zdraví, podlomené severskou a kortoskou výpravou v domě Menhoriana

až tak za měsíc.

Vůdce tedy rozhodl, že Otakáro Vesta připraví jedy, se kterými se pokusíme otrávit Podžinkovy potraviny a psy. Já, Zoltar a Al-Rahem podstoupili jsme proces zneviditelnění a vydali se na další průzkum.

Vlevo od inkriminovaného krámu je budova pekařství a vpravo pak feznictví. Rozhodli jsme se, že se pokusíme proniknout ze zadní uličky do objektu pekařství, které by nutně nemuselo být nějak zvlášť hlídané před zloději, a po střechách dostat se na střechu Podžinkova domu. To se podařilo vcelku bez problémů, a to hlavně díky Rahemově provazovému žebříku, který je fakt šikovný. U Podžinkova domu rozebrali jsme část střechy a uvolnili průchod na půdu.

9. poradostiny 1076

Návrat do hospody U soumara po půlnoci, hospoda zavřená. Skrze okno návrat do pokoje a předání informací Nurnským.

Ve volné chvíli přemýšlení nad možnostmi vůdce Bolbuch řekl, že jej Otakáro Vesta požádal, aby hobit Milo Pelíšek byl přijat do spolčenstva. Takže jej přijal. Myslím si, že Milo Pelíšek už dostatečně prokázal, že si to zaslouží. Beztak je tu hobitů jako psů, takže o tom prostě žádná. Vůdce se opravil, že Milo Pelíšek vlastně o členství požádal sám, ale Vesta se za něj přimluvil. Připomíná mi to trochu tu věc s Malwem. Otakáro je takový přimluvce nesmělých.

A potom Bolbuch oznámil, že Worrel Sovák půjde otrávit jídlo na večeři. Tedy spížírnou Tabrala Podžinka. Užítím Vestových jedů. Bylo tedy rozhodnuto obyvatele krámu otrávit.

V devět hodin stále probíhala na cimře živá debata o tom, jakým způsobem nejjistěji otrávit, jak dlouho to může trvat, zda budou jedy dostatečně účinné a tak podobně. Potom přišel Al-Rahem, který vartoval venku. Řekl, že na rynku před hospodou je chlap, který nás sleduje. Tedy spíš takový kluk. Venku je jich víc, kontaktují se, spojka předává informace přímo v kobercářství. Profláknuté tváře, tedy Zemikosa a Vesta, přestěhování byli do vedlejšího pokoje a tamní osazenstvo přeneslo si batohy sem. Aby mezi profláknutými a neprofláknutými nebylo viditelného spojení.

Ve dvanáct hodin jsem vystřídal na hlídce Al-Rahema, jemuž byl svěřen úkol vartovat v loubí krámu. Když jsem odcházel, Zemikosa šel hlídat

jakéhosi žebračka na rynek.

Byl jsem sám a do domu pořád někdo chodil. Ve tři odpoledne spatřil jsem dorazit Worrela, který se potom v podloubí zneviditelněl, či spíše se transferoval dovnitř. Zřejmě šel otrávit tu spížírnou a proklít dům. Chvilí na to začal místo Worrelova zmizení prohlížet nějaký spratek. Worrel byl tedy evidentně sledován. Kluk se znovu objevil ve čtyři hodiny a na chvíli zmizel v domě. Zřejmě předával informace. Když se vracel k rynku, sledoval jsem jej. Tam hovořil s prodávacem koblih. Prodavač koblih evidentně hlídá hostince U soumara. Vrátil jsem se tedy zpátky do podloubí. Téměř každý krok, který činíme, je pod bedlivým dohledem Podžinkových špiclů. Zdá se ale, že cimry, kde bydlíme, jsou stále bezpečné. Před půl pátou vešel do domu nějaký lokaj a nedlouho za ním kudůk v černém plášti. Ten kudůk vypadal a choval se velice podezřele. Umínil jsem si, že pokud vyleze ven, pověsím se na něj. V pět hodin mě vystřídal na stráží Zoltar Zemikosa, ale čekal jsem na toho kudůka. V šest hodin dorazil Otakáro Vesta a vešel do domu. Nevím proč, zřejmě ale chlapi u Soumara vymysleli nějaký plán. Vesta pobyl v Podžinkově domě sotva půl hodiny. Zjevně bez úhony vyšel zase ven a odkráčel k rynku. Čekáme v loubí, já a Zemikosa. Zemikosa vartuje a já se nemohu dočkat kudůka v černém. Jedno je ale už nasnadě - profláknutí jsme úplně všichni.

Půl hodiny nato vyběhl z domu Podžinkův služebník a zoufalým během zamířil k vojenské hlídce na náměstí. Sledoval jsem ho. Zřetelně zaslechl jsem fragment rozhovoru, když hysterickým hlasem volal o nějakém mordu a že tam leží mrtví. Takže nebylo pochyb, že Podžinek po Vestově odchodu zřejmě povečeřel. Jeden z vojáků zvolal, že je to strašné a že běží pro doktora. Vydal jsem se kvapnou chůzí tu radostnou novinu sdělit Nurnským.

Nedlouho poté, co srotili jsme se v jednom z pokojů hostince U soumara, přichvátil i Zemikosa a pravil, že jsou tam prý čtyři mrtví. Otrávení. A Podžinek je zřejmě jednou z obětí. Do domu prý vpadl vyšetřovatel s deseti vojáky. V hostinci U soumara začala být pro Nurnské horká půda. A navíc se množily hlasy, že vůdce není mužem na svém místě. Již dříve nadhodil, že Podžinkův dům musí být vzat šturmem, ale jak si konkrétně zmíněný šturm představuje, to postoupil široké diskusi. Navíc názory každého jednotlivce na věc jevily se být značně odlišné. A navíc Dědek upadl zase do té své letargie.

Kráčíme tedy mezi troskami domů a pátráme zrakem po vhodném objektu, kráčíme takovým zbytkem ulice. Zoltar Zemikosa řekl, že to všechno kolem nás, to je apokalyptický výjev. Při těch temných slovech, nevím proč, vzpomněl jsem si na Liscannor. Ghulóvé a zombie hřeznouce z těch apokalyptických děr. Pobiti. A potom se nešení hobiti probrali z ochromení.

Učinil jsem si poznámku, kterou považuji za filosofickou. Hobit nemá být nesen, ale hnán. Jorchen Kierke, Marivor, 1076.

Objeven vhodný dům pro obranu. Tedy ruina. Čtyři stěny, žádná střecha, díra po dveřích. Částečně zachovalý strop přízemí. Zemikosa zařval, ať se stáhneme dovnitř. Takže se pozpátku stahujeme do budovy a Vesta metá nějakou výbušninu. Detonace se tříští ozvěnou o trosky města.

Pozdní odpoledne. Jsem s Rút na hlídce. Potom přišel Zemikosa a řekl, že Nurnští jsou jakžtakž zkonsolidováni a nemá cenu zbytečně čekat do rána. V citadele bude beztak tma jako ve vestapytli. To jsem zapomněl říci - trpaslík Bolbuch je stále v tom divném starecky letargickém stavu a Zemikosa jako přírozená autorita převzal rozhodovací aktivitu. Milovi Pelíškovi svěřena do opatrování lucerna. Bude svítit. To snad zvládně.

Během pochodu k troskám citadely se Bolbuch částečně probral a řekl něco, co už tady všichni stejně víme. Totiž že Zemikosa je v podstatě jeho zástupce v době duševní nepřítomnosti. Což je v podstatě se světlejšími přestávkami pořád. Nurnští nejsou úplně blbí, v družině fungují spouštěče samoočistných procesů. Ale že je Zemikosa oficiálně v podstatě zástupce, to jsem si tedy oddychl.

Citadela. Je tu vlhko. Šero. Propadlé stropy. A potom se zase něco stalo a většina družiny v ochromení padla na zem. Stojíme já, Zoltar a Otakáro Vesta a máme čas akorát tak na krátké zaklení. Kromě množství nemrtvé havěti zjevilo se zase to jakési cosi v lajntuchách a potom ohavné stvoření ve fialovém plášti, z něhož šel skutečně strach. A začala rubačka na kost a Zoltar zase vyvolal z pergamenu, co si je matlá po večerech, nějaké to odpuzovadlo. Odpuzovadlo ale nepůsobí úplně na jistotu, ale zaplaťte bohové za to, že si tyhle věci Zemikosa ve volném čase vůbec matlá a neběhá místo toho za ženskými.

Šťěstí stálo při nás, ale Rút málem pošla. A

já utřil také pár hnusných šliců. Ostatní nevím, ale jistě na tom byli obdobně. Stihl jsem ošetřit sobě a Rút nejvážnější zranění a tím moje veškeré další úvahy o využití znalostí z Horáčkových kursů ztratily na významu. Zoltar Zemikosa vybalil z tlumoku nějaké lektvary a postavil na nohy ochromené pardy. Jeden lektvar zbyl i na Rút, tak jsem ji zalehl a nalil jí životadárnou tekutinu do mordy. Vůbec se jí to nelíbilo a přiznám se, že jsem měl strach, že mě rafne. Je to hodná holka. Zemikosa sbalil prázdný tlumok. Na hobity zase nezbylo. Al-Rahem tedy bafł tlustého Mila a vůdce Bolbuch toho Ajana.

Půl šesté. Otakáro se ujal nošení lucerny. Prohlídka přízemí. Samé malé místnůstky - zřejmě cely, co já vím. Hobiti zase na nohou. Jsou nezvykle zapšklí. Ani se jim nedívím. Ještě nedávno kydali hnůj nebo okopávali tuřín na svých pidipolíčkách, a teď tohle. Bolbuch se zase ozval. Hledá dobrovolníka na průzkum věže, co se tyčí nad námi. Hledíme na ni skrze neexistující strop. Hlásí se Milo Pelíšek. Zajímavé je, že věž nemá žádný vchod, až v prvním patře jsou okna. Milo, nevím proč, ale zřejmě to nějak souviselo s absencí věžních dveří, cítil potřebu přijít se závratným sdělením a s vážnou tvář pravil, že není žádný zloděj. Vůdce opáčil, že pokud chce být Milo jednou družiníkem, měl by se to naučit. Nevím, co tím vůdce myslel. Snad že my družiníci jsme nějakí kradáci? Podle sebe soudím tebe, říká se. A něco pravdy na tom bude. Bolbuch je kradák z nekradákovatějších, to je jisté. Osud liscannorské pokladny je toho jasným důkazem. Na průzkum se tedy místo Mila přihlásil Al-Rahem, který ke kradáctví, co jsem si stačil všimnout, vyložený odpor nemá.

A potom byli Nurnští zase napadeni. Nevím, proč jsem si to napsal, ale Bolbuch si nasadil nějakou korunu se smaltovaným okem. Proč to udělal a kde tu divnou věc vzal, jsem nestihl zjistit, protože pod pohledem dalšího jakéhosi cosi v lajntuchách bezhlesně padl ochromen, a vzápětí pochopitelně také Milo s Ajanem. A potom jsem se už ve víru dění zeptat zapomněl. Stříleli jsme jako o život. Brzy mi došla munice a Zemikosa mi musel vypomoci ze svých zásob. Během šarvátky zjištěno, že většina těch nemrcouchů, jsou bezesporu ti, co už jsme jednou zabili. Takže lehají a vstávají! Rozsekané trupy polili jsme tedy olejem a zapálili. Takže už nemám žádný olej. Hřeje se u ohně a čekáme, až se zchromlenci proberou.

Bolbuch se zdvihl ze země s novým elánem. Jako jura byl Dědek a řekl, že na průzkum

ve švech, což je vzhledem k cenám, které si účtují, a pochybné kvalitě, kterou nabízejí, málem zázrak.

Al-Rahem a Otakáro Vesta zažádali také o Liscannorské občanství. Oběma bylo vyhověno. Milo Pelíšek zažádal rovněž o občanství. Vzhledem ke zvyklostem bylo toto zatím zamítnuto. Po další výpravě nicméně nevidím důvod, který by bránil tomu opakovaně žádosti vyhovět.

Po dobu nadcházející nepřítomnosti starosty v obci budiž jeho zástupcem pro veškerá jednání pan Dwany Růžička. Klíče od mojí zemnice i od obecní pokladny bude mít ve správě, ale bude s nimi nakládat pouze ve stavu nejvyšší potřeby.

Koncem léta byl také sklizen památný strom Jantern. Úroda byla bohatá. Částečně byla rozprodána alchymistům a částečně z ní tito navařili léčivé marmelády pro obecní použití. Způsob dělení sklizně se nesetkal s pochopením u Jorchena Kierkeho. Já sám mám pocit, že jsem kdysi ve starých listinách četl pravidla pro dělbu sklizně, ale s léty se na to asi jaksi zapomnělo, s tím, že se zapomínalo strom vůbec ocesávat. Jestliže Jorchen tato dávná pravidla najde, můžeme se nad tím pobavit. Ctít staré zákony je správné a kdyby tento kdysi dojednaný úzus nepotřeboval nějakou zásadní revizi, ponechal bych jej pro příští sklizeň. Jen jde o to ten papír najít.

Světen 1076
Bolbuch, třináctý starosta liscannorský

Královská rodina mallikornská

Nalezeno v pozůstalosti Getda z Ruindoru mezi pomůckami pro hodiny historie.

Údaje se vztahují k době Mallikornské války

Aran +1044

Horen, syn Aranův 1010-1067

Erenna *1035 = **Linthold**, král Gwendarronu

- Teydrik *1055

- Amarea *1057

Bria *1041 = Vikran, markýz

Dallia *1044

Seldona *1047

Pullina *1052

Armant, syn Horenův *1059 (současný král)

Novinky liscannorské

Bývalo dobrým zvykem ze strany starosty obce v obecním občasníku pravidelně informovat obyvatele vsi o novinkách z obecního, potažmo družinového dění. Tyto informace vycházely pod již vžitým názvem Novinky liscannorské. Tyto veledůležité zprávy přestaly řádně vycházet po přednovoroku 1070, viz. Lyškánora číslo 58, a prapříčinou se stalo vážné duševní ochoření tehdejšího starosty G. Moskyta následované krátkým úřadováním a tragickým skonem dalšího starosty K. Myšílova. Problém se valil jako balvan, který se staronový starosta G. Moskyt pokusil rozbít tím, že v Lyškánore číslo 62 publikoval neúplné novinky, jejichž rukopis se dochoval po K. Myšílovovi ve starostenské knize. Balvan mohutněl a stal se neúnosným pro více lidí, natož pro pouhého jedince. Novinky liscannorské tedy přestaly vycházet. Rozhodl jsem se, že se pokusím svévolně toto brímě vzít na sebe a přistoupím k rekonstrukci událostí tak, aby starosta současný a ti další mohli se věnovat svým povinnostem a zodpovědnostem (mezi něž informování občanstva bezesporu patří) a nebyli zbytečně zatíženi hříchy nedodělků starostů minulých. Bral jsem to jako zajímavý exkurs do minulosti Liscannoru, ne jako práci pro někoho nebo za někoho. Pátrání to bylo těžké a dlouhé, zvláště proto, že dostupných pramenů je poskrovnu. Chtěl jsem sice ještě nějaký čas na novinkách pracovat, ale poté, co současný starosta Bolbuch sepsal a v tomto čísle Lyškánory i publikuje novinky z posledního dění, bylo načase svou práci urychleně ukončit. Proto je zveřejňuji ve formě tak, jak jsem je narychlo dokončil, a jsem velmi rád, že starosta Bolbuch, ač jsme o tom předtím nehovořili, vzal tuto věc do svých rukou a bude v ní pokračovat tak, aby se opět spisování novinek stalo rutinní daností. Kostlivec ze skříňe byl vymeten a zabít, ať žije Liscannor! Ještě naokraj chci podotknout, že pokud někdo zjistí nějakou faktickou nepřesnost či opomenutí, aby neprodleně zpravil starostu obce, který bude moci upřesnění uveřejnit v novinkách příštích. Název Novinky liscannorské jsem použil, protože starosta Bolbuch pro svůj příspěvek použil označení jiné, a tento název považuji za natolik zžitý, že mi nepřišlo vhodné vymýšlet něco nového. Tak pevně věřím, že to nikomu nebude proti mysli.

Jorchen Kierke, obecní rybníkář

Podžinkovy korespondence, ani dokumenty poukazující na záhadného Matulimaka. Otakáro ještě přinesl zprávu, že ten Ebel bude snad povýšen. Nálada v hostinci U hrocha uvázla na bodu mrazu.

A potom Al-Rahem kázal přinést veškerou kořist. Ukázalo se, že trpaslík Bolbuch se uzavřel ve svém domě a upadl zase do toho svého netečného stavu. A nebo to hraje, protože je ještě pořád ustrašený. Takže žádnou kořist nevydal. Al-Rahem tedy pravil, že později, až se trpaslík uvolí, bude provedeno dodražení.

3. sečen 1076

Dnes se nečekaně v Liscannoru objevil pan Ebel. Choval se dosti arogantně a oznámil, že byl povýšen a převelen někam na sever. Myslím si, že se jedná ze strany armády o trest, tedy o jeho odklizení do nějaké díry v příhraničí. Ebel vyjevil důvod své návštěvy. Přísně soukromě, jak zdůraznil, nám nabídl to samé, co dříve. Tedy vyhození wilfordské university do vzduchu. Ale řekl jednu zajímavou věc, a totiž, že Alwakos Matulimak je elfího původu. A je to universitní děkan. Musím se přiznat, že mě Ebelovo sdělení překvapilo.

Al-Rahem přijal Kormanu Zlotého a Jakuba Pozlátka, tedy Jakoubka, do družiny. Začali jsme se dohadovat, zda Ebelovu práci přeci jenom nepřijmeme. Ebel otevřeně řekl, že tato práce posvěcena z vyšších míst nikdy nebude a že na jejím provedení trvá čistě z principu. Je to jeho soukromá nabídka. A zase jsme se zhádali o principech. Worrel Sovák řekl, že vyšším principům mravním nebude dělat sluhu. Což mne hluboce zasáhlo a zarmoutilo.

Otakáro Vesta navrhl, že by bylo vhodné zajistit dokumentaci o výrobních postupech výroby wilfských výbušnin, a tu potom odprodat do Bořimska. Korman Zlotě řekl, že by byl pro. Kdo to vlastně je, ten Korman Zlotě? Myslím si, že s takovými záměry mohl by se mu brzy stát, že jej ze studií na Nurnské universitě vyloučí.

Al-Rahem pravil, že je na stole otázka přijetí či nepřijetí Ebelovy nabídky, a navrhl hlasovat. Hlasovat o vyhození wilfordské university do vzduchu. Poslední dobou se stalo koloritem, že neustále o něčem hlasujeme a diskutujeme. Tady se vůbec neví, tady se jenom žvaní! Je to ořesný doklad toho, co a jak rychle se stane s dobře fungujícím společenstvem, když přijde o jasné a pevné velení. Zhroutí se jako domeček z karet. Pro se vyslovili Vesta, Zemikosa, Pelíšek a Zlotě. Proti já,

Jakoubek, Worrel a Al-Rahem.

Řekl jsem, že kdyby otázka byla položena jinak, tedy že primárním cílem jsou osoby, ne wilfský majetek, to znamená odstranění Alwakose Matulimaka, šel bych. V tom spatřuji smysl naprosto zásadní. Worrel Sovák potom ohlásil, že z principiálního pohledu nepůjde vraždit elfy, pokud mu to nenařídí vůdce. Z čehož plyne, že pokud mu někdy nějaký vůdce vraždit elfy nařídí, potom tak principiálně učiní. Uprímně řečeno nevím, co se děje. Jsem z Worrela Sováka zmaten a zděšen. Myslím si, že takovéhle řeči v jiných částech světa mohly by být důvodem k provedení aktu vaporisace.

Al-Rahem, už nevím proč, nařídil nové hlasování o Ebelově návrhu. Jakoubek změnil názor. Fakticky jsme ale opět ve stavu nerozhodném, protože vůdce nezamýšlí ve výpravě pokračovat.. Nurnská družina mi v poslední době připomíná bandu neschopných hovad. Popsat důvody a příčiny zmíněného stavu, to by bylo na dlouhé povídání. Ale jedno je zřejmé. Družina více než kdy dříve potřebuje vůdce. Rozhodného, silného v kramflecích. Potom by se spousta věcí vyvíjela jinak. Mám pocit, že se Nurnská družina rozkládá. Rozkládá se zevnitř. Během dvou měsíců se z kompaktní kumpanie stala hromádka hnoje, zmítaná sváry o podružnosti a naprostou neschopností. Nabyl jsem přesvědčení, že jediný, kdo je schopen spasit před hnilobným rozkladem to, co zbylo, a vrátit Nurnské družině její podstatu, je Zoltar Zemikosa. Kdo by si kdy pomyslel, že tohle jednou řeknu. Kdo by si kdy pomyslel, že kumpanie je takhle křehká a zranitelná.

A potom vpodvečer Al-Rahem dovršil dílo zkázy, složil vůdcovství a pravil, že mu na dalším případném konání Nurnských v této věci nezáleží a nebude se na něm podílet. A Worrel Sovák řekl, že loajalita k vůdci Rahemovi byla tím jediným, co mu bránilo výpravu opustit. Ale jaký to byl vůdce? Jediným jeho jasným rozkazem, co si pamatují, bylo rozpustit družinu. Byl to z podstaty věci vlastně nerozkaz. A nakonec se mu to podařilo.

Stala se ale jedna úžasná věc! Obdržel jsem důvěrný list z dalekého Trindindolu. Od přítele Zarna Hadrigerna, kterého si velmi vážím. List, plný vřelých slov, byl psán již před dvěma měsíci, ale teprve dnes jsem jej mohl obdržet a přečíst. Jak mne potěšila zpráva, že elf vstoupil do aktivní služby vlasti a požívá úcty a výsad, jež z charakteru jeho práce pro Trindindol vyplývají! Ještě téhož večera napsal jsem důvěrnou odpověď a poslal Zarnovi

do hodnosti kapitán a dělá prý do vojenských fortifikací.

Zoltar Zemikosa byl údajně spatřen, že se nespojuje jen se sférami, ale i s místními občankami. Konkrétně Jorchen Kierke roznáší po vsi novinu, že dotyčného v noci na vlastní oči viděl, kterak v hostinském sklepe obcuje s Pamillou Nórienskou, dcerou majitelky obecní hospody. Pravdou je, že Zemikosa zmíněné nepotvrzuje, ani nevyvrací. Mezi osobami ženského pohlaví jdou také zvěsti, že Zemikosa je chlap s velkým Ch.

25.12.1072 se Narie Moskytové narodil syn Yarian, Yasperův pohrobek. Jméno získal spojením jmen Naria a Yasper. Příjmení novorozeně získalo tradičně po matce, protože Yasper žádné, jak je známo, neměl.

Příchod nového roku 1073 byl pod záštitou starostenského úřadu oslaven veselící a ohňostrojem. Rachejtle létaly od hospody za potok, kde nebezpečí vznícení některé z nemovitostí místních obyvatel.

Za třeskutých mrazů o ponovoroku 1073 starosta Moskyt uspořádal sklizeň Janternu. Plody byly na kost ztvrdlé a vysušené mrazem. Následovala dražba plodů a samozřejmě oslava.

Starosta Moskyt uvedl do úřadu rybníkáře Jorchena Kierkeho.

Muž, který se ve vsi objevil někdy na konci loňského roku a za drobnou úplatu vypomáhal paní hostinské štípat dříví a odklízet sněh, se konečně představil. Jmenuje se Rhak Thogey a je to barbar. S odtáním sněhů přišel o práci a zajímá se o vstup do družiny.

7. travna 1073 starosta obce na základě platné vyhlášky rozhodl o vypáčení dveří domu č.p.29, dlouho osiřelého stavení po zemřelém Horáci Lipovém, a zinventarizování a vydražení jeho majetku.

Začátkem travna 1073 se v Liscannoru objevila slepá dívka Šasta a její podivné vyprávění o gulidech a pochodu ve vánici dalo nepřímě popud k výpravě označované za tzv. Severskou. Nurnští se skrze Zoltara Zemikosu dali do služeb Královské zeměpisné společnosti a na bratru rok a půl opustili Liscannor. Severskou výpravu vedl Zoltar Zemikosa, avšak dobrodruhy, navrátilší se ze severu památného

15. sečna roku 1074 již vedl trpaslík Bolbuch. Zoltar Zemikosa během strastiplného putování pod tíhou okolností vůdcovství složil. Říká se, že severské podnebí je velmi kruté a Nurnští byli nuceni žít ve i lidským masem. O zmíněných okolnostech však účastníci výpravy neradi hovoří. Mnoho mužů se vrátilo s podlomeným zdravím, obzvláště elf Worrel Sovák. Ačkoli se zapsala výprava do análů Nurnských jako nejdelší v historii, zahynul během ní pouze jediný člen družiny, hobit Lipi Hopkal. Naopak Liscannor poctil svou přízní bývalý pirát a špeh Královské zeměpisné pan Darkal Dorn, který se na severu stal členem družiny. Darkal Dorn se ubytoval v hostinci U hrocha.

Počátkem roku 1074 zemřeli na horkost dva lidé spjatí s Liscannorem. 10.1. zemřel obchodník Jon Tening, manžel Attrien Moskytové, a 20.2. Moskytovic stará služka Celebrína. To je důkazem, že zima byla nezvykle tuhá i ve zdejších krajích.

V sečnu 1074 starosta Moskyt udělil liscannorské občanství rybníkáři Jorchenu Kierkemu a hobitovi Dwanymu Růžičkovi.

Rok 1075 byl zahájen tradiční veselící, kterou tentokrát na útraty radnice zpestřily dětské soutěže a produkce hobitů kutálky z Nurnu.

5. ponovoroku 1075 začala se odvíjet krátká leč událostmi velmi nabitá výprava Nurnských po Nurnu a jeho okolí, při které rozpletena byla záhada kolem tajného spolku lunaroidů zvaného Kodex Elone. Družina vstoupila do služeb královského města, které bylo infiltrováno nemrtvými individuy. Nurnská družina se během těchto dní rozrostla o elfa Zarna Hadrigerna, bytem v hostinci U supího pařátu, a hobita Arina, člena Komendy Purigatos, který všaki v závěru výpravy padl rukou spoludružníka Grendella. Vůdcem výpravy se stal starosta Gerllod Moskyt.

Na základě úspěchu zmíněné výpravy byla Nurnská družina dne 12. ponovoroku 1075 sezvána na Nurnskou radnici, kde nurnský starosta Brant Rorejs při oficiální ceremonii ocenil Nurnské za zásluhy o blaho královského města Nurn a třem liscannořanům udělil čestné občanství královského města. Jednalo se o Zoltara Zemikosu, Dwaného Růžičku a Jorchena Kierkeho.

15. ponovoroku 1075 vyšla v platnost kontroverzní vyhláška Nurnské radnice, jež je mezi

dvou dalších průzkumných akcí, než se Worrel probudí. Otakáro Vesta navštíví vojenskou posádku a on márnici. Zoltar Zemikosa, až se spící Sovák probudí, požádá o neviditelnost a dojde k lesíku za městem pro Zlotěho a Mila Peliška a přitě se pokusí odchytit Bolbucha, který se urazil a odešel v noci. Worrel se vzbudil v deset hodin.

V půl dvanácté zatím shrnuty poznatky z nových průzkumů. Al-Rahem sdělil, že Podžinek je skutečně mrtvý a leží na marách. Také přinesl potěšující zprávu, že město se rozrůstalo rychleji než schopnost kosteneckých budovat hradbení, což znamená, že hradby kolem města nejsou celistvé. To nám dává větší naději na opuštění města, kdybychom byli zahnáni do úzkých.

Otakáro Vesta byl v kasárnách. Navštívil vyšetřovatele, jistého Varkuse Šífu, a představil se mu jako Omar Karbon. Omar Karbon, obchodník z Barratu. Přiznal se, že měl nějaké obchody s panem Podžinkem, ale že si myslí, že pan Podžinek není slušný. Což mu vyšetřovatel Šífa potvrdil a odušil, že na zmíněném byl v noci spáchán zločin. Otakáro Karbon Vesta přednesl, že by se rád podílel na rozkrytí aktivit pana Podžinka, a uplatil vyšetřovatele Šífu třemi tisíci zlatých z družinového. Což je poměrně dost peněz. Díky této oběti však mohl nahlédnout do dokumentů zabavených v kobercářském krámě. Jedná se o poměrně obsáhlý stoh, který Vesta prolistoval jenom zvrubně. Objevil korespondenci, pocházející z Wilfordu, hlavního města Wilfského království. Korespondence je však šifrovaná a plná zřejmě trpasličích run. Středobodem obsahu listin je téměř vždy Wilford, ale napojení poukazuje na Armiden, Kasul, Mallikorn a Gwendarron. Vyšetřovatel Šífa sdělil, že bylo zajištěno i pašované zboží, a to v tajných komnatách Podžinkova domu. Otakáro Vesta měl možnost si zboží zvrubně prohlédnout. Jedná se o zbraně, opiáty, mehaj, peníze a zvláštní bedničky s prstenem, které alchymista označil za takzvané wilfské bomby. Vesta navrhl Šífovi, že jednu bednu jako vzorek odkoupí. Zítra. A za další úplatu mu bude umožněno podrobněji se prohrabat zajištěnými papíry. Z toho tedy plyne, že v Kostenci ještě nějaký čas zůstaneme. Problém ale je, že vojáci pátrají po tom traviči a nekromantovi. A taky po zlodějích, co kram v noci vyrabovali. A ti zloději prý s sebou měli tygra. Takže vojáci vlastně hledají Worela a mě, protože oním tygrem nemůže být nikdo jiný, než Rúť.

Worrel řekl, že se Rúť pokusí zneviditelnit. Nevěřil jsem mu. Ujistil mě, že to dokáže, i když je

pořád zádumčiv. Báľ jsem se taky, co na to Rúť. Ale zvládla to, což mě těší. Takže tygra nenajdou. A traviče a nekromanta snad také ne.

V půl sedmé večer dorazili Milo Pelíšek, Korman Zlotě, Zoltar Zemikosa a trpaslík Bolbuch. Přijeli na voze. Přemístíme se do nějaké hospody Pod měsícem, protože ta bezejmenná špeluňka tady dole je se svojí hromadnou cimrou krajně nevhodná. Spíme po pěti ve vlastních pokojích. Al-Rahem zaplatil na tři noci dopředu.

13. poradostiny 1076

Dva dny a kousek věnoval Otakáro Vesta průzkumu dokumentace zabavené Varkusem Šífu. Stálo to nemálo dalších peněz. Během těch dní jsme se krvavě zhádali, a to několikrát. Největší radost jsem měl ze Zoltara Zemikosa, který se ukázal být velmi racionálně uvažujícím a stmelujícím elementem. Zato Otakáro Vesta propadl dle mého názoru papírovému běsnění a rozhodl se pořizovat jakési opisy a výtahy, které chtěl použít v Nurnu jako důkazní materiály. V jednu chvíli jsem měl pocit, že se utrhl ze řetězu, ale s odstupem času si myslím, že kořeny hádek plynuly z nepřilíš jasných záměrů vůdcových. Respektive, abych tak řekl, vůdcovy záměry považuji za nebezpečné a ohrožující naše krky. Jeho zjednodušující pohled, že kdo platí, ten je svatý, by celou Nurnskou družinu zcela reálně mohl uvrhnout do útrobu nejpesnivějšího kriminálu, nerku-li rovnou na šibenici. A v takovém ovzduší chápu, že se každý chápe příležitosti, jak se takové vizi vyhnout, horečnatě a po svém. Včetně mě. Takže jsme se krvavě zhádali, ale nakonec byl Kostenec opouštěn s pozitivním výsledkem.

Výsledek je tedy takový: vůdce mlčí a nechává věcem volný průběh. Míříme vozmo do Nurnu s jedním vzorkem wilfské bomby a dvěma pravými dokumenty. Mníme navštívit Kancelář pro ochranu státních aktivit s pochvalným oznámením aktivit pana Ebela z Hamiru, předáním zmíněných důkazů a dalších zjištění, včetně některých opisů, které Otakáro Vesta pořídil. A co víc - máme jednotnou vizi, že hlavním momentálním cílem je skrze Kosu zlegalizovat naše případné další konání. Výsledek kosteneckého působení je tedy nakonec veskrze pozitivní v náš prospěch.

Z Otakárových zjištění tedy víme, že dodávky z Wilfordu chodí již dva roky. Dodávek výbušnin bylo deset, poslední dorazila zhruba před měsícem. Co se týče wilfských bomb, z dokumentů vyplývá, že na počátku byly velké problémy zajistit

Na pozim roku 1075 se začalo proslýchat, že starosta Bolbuch vůbec netuší, jaké funkce kdo v Liscannoru zastává a na ten úkor přestal vyplácet za výkon zmíněných funkcí mzdu. Po čase se však ukázalo, proč tomu tak je. Starosta se totiž přiznal, že ztratil starostenskou knihu.

Začátkem roku 1076 starosta Bolbuch oznámil, že starostenskou knihu nenašel ani po přehrabání celého domu a to prý znamená, že už se nenajde. Se starostenskou knihou se však ztratily i všechny účty. Nakonec se ukázalo, že zmizela i obecní pokladna. Bolbuch je velmi starý muž a říká se, že na úřad nestačí. Jdou řeči, že Liscannor chátrá a za znamení úpadku je označován bídný stav hostince U hrocha a obecní školy. Tyto nesouhlasné hlasy jsou však velmi opatrnické.

Na konci travna 1076 kroll Babrak Teufel a nomád Al-Rahem, obyvatelé od Hrocha, uspořádali pitku v nurnském hostinci U brku na oslavu jejich úspěšně zavřených studií. I z faktu, že oslava se nekonala v obci, je patrné, že hostinec U hrocha nemá v poslední době valnou pověst. Hlasitým kritikem jeho služeb se stal zejména Otakáro Vesta, jehož rodina v rodné domovině několik hostinců provozuje, a věci tedy rozumí.

O 4. předradostinách 1076 Nurnská družina vyrazila na tzv. Mirellskou výpravu a Liscannor se opět vylidnil. Zajímavé je, že odjel i starosta Bolbuch. Zřejmě mu tíha starostenského úřadu už natolik lákala hřbet, že cítil potřebu si odpočinout a od těch hromadících se problémů se oprostít. Bolbuch byl v Mirellu vyvolen za vůdce družiny.

Tajný deník: 1076 - druhá část

Jorchen Kierke

19. předradostiny 1076

Navrhl jsem, abychom nebrodili řeku, ale obešli prameny po kraji lesa. Tedy postup, který se nám osvědčil, když jsme s Rahemem hledali Šťovíka. Nebylo námitek a Milo Pelíšek řekl, že to tam zná. Prý je tam takový luční les. Luční les je pro mne něco nepředstavitelného, ale podle toho, jak se Pelíšek konstantně tvářil, bylo mi jasné, že zase kecá jako s tou Budčevsí. A tak jsme šli a nakonec se ukázalo, že

luční les je vlastně les řídnoucí, řídnoucí směrem k pahorkům, zvedajícím se na jihu. A tam jsme zamířili pamětliví toho, že ještě než se vydáme do plání kolem Marivoru, bude třeba se ještě pořádně v bezpečí vyspat a najíst.

20. předradostiny 1076

Tři hodiny pěší chůze přes kopečky, Al-Rahem coby průzkumník vpředu. Potom zamával na znamení. Došli jsme k němu a spatřili je. Nemrtvé! Neorganizované nemrcoušské jednotlivce trousící se volným hybem po krajině! Milo Pelíšek si myslel, že to všechno jsou jen pohádky, ale nejsou. Toto je důkaz. Milovi ztuhl úsměv.

Půlhodinová poradní přestávka, potom postup dále. Cestou zabito několik náhodných nemrcouchů, kteří se volným hybem dostali příliš blízko Nurnským. Okolo třetí hodiny odpoledne přiběhl Al-Rahem s tím, že na obzoru spatřil trosky města. Marivor. Nurnští srotli se v bojovou formaci a Zoltar Zemikosa přelouskal svitek proti nemrtvým. Odeť je to ochrana, kterou vládne. Vyrázili jsme směrem k městu a cestou pálii po všem, co se přiblížilo. Plán byl jasný - nalézt nějakou zachovalou budovu, odkud bychom mohli odrážet útok snadněji a provádět průzkum města pro stanovení dalšího plánu. Bohům žel zakrátko zachvátila mé tělo prudká křeč a já se svalil do trávy. Přesto mi mozek fungoval velmi dobře a uvědomil jsem si, že k zemi šli i další pardi. S hrůzou jsem seznal, že na nohou zůstali pouze Al-Rahem, Otakáro Vesta a Zoltar Zemikosa. A byl to Zemikosa, kdo ukazoval na jakési stvoření, jež označil za "jakési cosi v lajntuchách". Nemohl jsem se hýbat, ale bylo zřejmé, že druzi drží pozici a rubou nemrcouchy. Také jsem zaslechl, jak mezi druhu zaplála nějaká hádka, ale nevím v jaké věci. A potom nade mnou jako kulatý měsíc vyplula zrosená tvář Zoltara Zemikosa a ten pard mi něco nalil do hrdla. Křeč svalů povolila a já se mohl sebrat ze země. To už Zemikosa obětavě poklekal nad zchromlým Bolbuchem.

Rahem bafl bezvládného Ajana a Zemikosa Mila Pelíška, nesli je na zádech. Vpředu chumel střelců. Družina pronikala dál nepřehledným územím nemrcouchů směrem k asi míli vzdálené stavbě, pobořenému opevnění nad troskami města. Tvrz. Mariyorská citadela, místo Gabrakova spochinutí. Čtvrtá hodina odpolední přivolala myšlenku, že by bylo dobré nalézt nějaké příhodné stavení s málo vchody a okny, aby bylo snadno bránitelné. V noci bude jistě aktivita nemrtvých o poznání vyšší.

Odvolat vůdce navrhl Zemikosa, ačkoli výzvě předcházela dlouhá nic neřešící hádka, kterou alespoň Worrel využil k tomu, že postupně jednoho po druhém znevěditelňoval. Došly mu však síly a nedostalo se na Bolbucha, Mila Pelíška a toho Kormanu Zlotě, který je stejně k ničemu, protože jako by tu ani nebyl. No a pochopitelně Rút, to je jasné. Pro odvolání vůdce Bolbucha jsme se vyslovili já, Otakáro Vesta, Worrel Sovák a Milo Pelíšek. Al-Rahem nehlasoval, protože tou dobou dlel na varťě, ale převaha byla natolik zjevná, že by nic nezměnil.

Jakoubek, který jak jsem zjistil se občanským jménem volá Jakub Pozlátko, byl poslán vystřídat Al-Rahema, aby mohl být tento přítomen volbě nového vůdce. Při svém příchodu Rahem řekl, že z Podžinkova domu zatím odešel doktor a nějaký prodáváč koberců. Krám je zavřený a dva vojáci vartují před vchodem. Zbytek vojáků je stále uvnitř a zřejmě provádějí výsledky.

Do druhého kola volby vůdce jsem postoupil já a Al-Rahem, který v kole druhém s jasnou převahou zvítězil. Tedy konkrétně s převahou Pelíška, Zemikosa a Worrela. A nový vůdce zavelel hajdy domů, tedy rozpustit výpravu, čímž vyvolal bouři rozhořčení a nevole a zavládla strašlivá hádka, která jednu chvíli hrozila, že se družina rozdělí na družiny dvě.

Během hádky Zoltar Zemikosa znovu navrhl sesazení vůdce, ale v hlasování to dopadlo patem, čímž k sesazení nedošlo. Pokud ano, bylo by to nejkratší vůdcování v historii Nurnských. Takže tedy Al-Rahem s potvrzeným mandátem znovu a tentokrát o poznání rázněji zavelel hajdy domů, což ovšem působilo jako kdyby hrách na zeď házel, nebýt Worrela, který se snažil vysvětlit, že rozkazy vůdce by se měly ctít. Taky se hodně hovořilo o privilegiích a povinnostech, a že vůdcovy povinnosti jsou poněkud odlišné od povinností řadového družiníka.

Ve vypjaté chvíli Otakáro Vesta propustil ze služeb Mila Pelíška a řval na něj, že s ním nechce mít nic společného. Milo se tradičně usmíval a občas prohodil něco na svou obranu. Worrel Sovák mávl rukou a odkvačil za vartujícím Jakoubkem, aby zjistil nové informace a dostal se z doslechu toho řevu.

Kusé a zmatené informace od Jakoubka: Vůdce bandy skoro umírá. Vojáci chtějí převzít jeho živnost. Chlap je prý zazobaný. Ramos Jakoubka opustil. Čtyři vojáci. Odešli. Ramos Jakoubka poslal sledovat dobře oblečeného vojáka. Šéfík prý umře a

jeho prachy půjdou do městské kasy. Vojáci prověří nějaké obchodníky. Za vším stojí konkurenční boj.

Z Jakoubkova divného žvanění jsem si dal dohromady, že Podžinek možná ještě žije. Převzetím živnosti vojáci neměli jistě na mysli pokračování v prodeji koberců, ale zkonfiskování Podžinkova majetku pro městskou pokladnici. Není pochyb, že oněmi konkurenčními obchodníky míněni byli Otakáro Vesta se Zoltarem Zemikosou. A tajemný Ramos? To je zřejmě Al-Rahem. Jenomže Jakoubek je poněkud mdlého rozumu. To jsem si už stačil všimnout. Nicméně nahlas to neříkám - z úcty k Worrelovi.

K Worrelovi ale musím říct, že mě poněkud zklamal. Od koho jiného bych měl očekávat brání se za elfí věc, než od něj? A on stál na straně Rahemově a chtěl jít domů. Pevně věřím, že až se mu vše rozleží v hlavě, pochopí. Události byly velmi horečnaté, vypjaté a nepřehledné.

Kolem půl jedenácté Al-Rahem nečekaně obrátil, což mě potěšilo. Právil, že se situace trochu mění. A starý Bolbuch se nějak probral a pravil, že když už není vůdce, tak jde domů, a sbalil si tlumok a odešel. Myslím si, že značně rozhořčeně. Bohům žel však odešel s částí kořisti, ale nebyl čas toto nějak řešit - družinu čekaly vážnější věci. A navíc - starost o kořist je věcí vůdce.

Milo Pelíšek a Korman Zlotě, jediní viditelní, i s povozem odesláni ven z města, aby se nestali terčem stráží. Sraz domluven u prvního lesíka cestou od severní brány. Hostinec U soumaru kvapně vyklizen, Jakoubek, tedy Jakub Pozlátko, vyslán srovnat útratu.

Je nás pět, plouháme se k Podžinkovu domu. Já kopírůju tmavě loubí, protože Rút je vidět, a mířím rovnou k zadní zdi pekařství. Stejně jinudy útok proveden být nemůže. Po chvíli dorážejí i ostatní. Otakáro Vesta přes vrata do dvora kobercářství hází otrávené flákoty. Potom známá cesta po žebříku a přes střechy k díře, kterou jsme pro účel přepadu připravili při předchozím průzkumu. Jenom Worrel cestou spadl ze zdi, ale jenom to dutě zadunělo. Rozruch žádný. Worrel je však, zdá se, otřesen.

Kráčíme tiše a obezřetně. Pochodové sestavení, Zemikosa nese lucernu, kterou si vypůjčil od Vesty. Vesta potichu držkuje, že nikdo se netáhá s praktickými a užitečnými věcmi, a zásobování

věže půjde sám. Jenomže k tomu nedošlo, protože záhy objevení nějaký další nemrcouši a hlavně kostlivec na trůně. Sotva Nurnští vytvořili bojovou formaci, nemrtví podnikli výpad a družina se ocitla v obklíčení. To už bylo na Mila Pelíška příliš, vypil nějaký Zemikosův záchranný lektvar a zmizel. Na zem spadly pouze jeho gatě, spodky a košile - a bohům žel také družinová lucerna, již převzal zpět od Vesty a teď nevratně poničil. Lucerna se jinými slovy roztřískla o podlahu a vylitý olej zapláhl jasným plamenem. Naštěstí se brzy podařilo prorazit obklíčení a zaútočit na onu trůnící kreaturu. Musím říci, že už mi ti nemrcouši lezou na mozek. Je jich na můj vkus až příliš. A navíc mám neblahé tušení, že na mě něco leze. Mám na mysli chorobu.

24. předradostiny 1076

Asi mě muselo něco ošklivě kousnout. Něco nečistého a zlého. Něco zamřelého. Celé tělo zachvátí mi divný třas a horkost. Rozmlženým zrakem vnímám jsem okolí jako zmřel barevných fleků a z pravého ucha vytékal smrdutý hnís, jak ložisko zánětu uhnízdló se v oblasti hlavy. Zvuky zvenčí působily neurčitě a dutě, jako by mne někdo nacpal a uzavřel uvnitř velkého bubnu. Byl jsem naštěstí schopný chůze, ale vůkolní dění vnímám jsem bez sledu a souvislosti, a kdyby přeci, stejně jsem nebyl schopný uchopit kusuhli, soustředit myšlenky a psát deník. Problém mi činilo také odlišit skutečnost od blouznivých snových přeludů. Svým druhům jsem nekladl odpor, když do mne někdo strčil nebo nasměroval, podvolil jsem se a šel. Ty tři předchozí dny byly nejhorší.

Dnes je mi už trochu lépe, zlepšení stavu zřejmě způsobila přítomnost Worrelova, jehož vlídná čistá tvář působí jako blahodárny elixír. Ale popořádku. Z řeči spoludruhů pochopil jsem, že situace tam v Marivoru postupně stávala se čím dál tím víc povážlivější. Ten kostroun na trůně, jak se ukázalo, byl skutečně Gabrak. Nemrtví podnikli další atak, při němž nevím proč shořely Milovi Pelíškovy všechny osobní věci. Trpaslík Bolbuch na Gabraku zaútočil, ale projel jím podivný třas a odpotácel se jako opilý. Potom se Zoltaru Zemikosovi nějak podařilo Gabrakovi navléknout přes lebku Kerstegovo srdce, ten amulet od Soltaria, ale jaký to mělo viditelný projev, netuším. Zřejmě ale síla nemrtvých byla prolomena, alespoň v tom smyslu, že ti, co jednou padli do prachu, už znovu nepovstali. Potom Nurnští prolezli citadelu a zajistili kořist. A tam jsem prý měl na kahaníku a život mi spasil Otakáro Vesta, ten náš hobit, a ještě snad někdo, ale výpovědi se různí. Musel tam vládnout strašný zmatek, vždyť

napadeni byli jsme neviděnými!

A tehdy byl popraven Ajan Ondický. Popravil jej Zemikosa, ale snad k tomu dostal Dědkův přímý rozkaz. Toho skřeka není škoda. Kdyby ho nezabil Zemikosa, zabil bych ho dříve či později sám. Dozvěděl jsem se, že ohrožoval Nurnské zbraní a vyhrožoval, že začne pálit. Musím říci, že o vražedných sklonech Ajanových byl jsem přesvědčen od první chvíle, co jsem jej spatřil.

Asi tři dny nato, tedy včera, setkali jsme se s Rabanem Šťovíkem a jeho muži. Šťovík navrhl, abychom za úplatu doprovodili několik jeho vyslanců do Nurnu, nebo alespoň do Domoviny, s udáním Barchtových zločinů. A proto jsme opustili Mirell skrzeva Šerský hvozď a na severní cestě z Kostence na jih Gwendarronu potkali Worrela. A proto je mi teď už lépe a můžu psát deník. Skrzeva to nečekané setkání s Worrelem. Worrel věděl, kam jedeme. A když jeho zdravotní stav stal se natolik uspokojivým, že nevyučoval delší pout, sebral několik lidí a vydal se po stopách Nurnských. Ti lidé jsou dva. Jistý Korman Zlotě, Worrelův kolega ze studií, takže určitě inteligentní a dobrý chlap. A potom Worrelův sluha, nějaký Jakoubek. Worrel by si za sluhu žádného blbce nevybral. A je dobře, že má sluhu - přeci jenom s elfovým zdravím to poslední roky bylo takové vrklavé. Pochopil jsem, že cílem cesty byl stanoven Hamir, což je město na bývalém gergelsko-gwendarronském pomezí.

1. poradostiny 1076

Pěšmo dosaženo Hamiru. Pořád na tom nejsem moc dobře, ale s každým dnem se zdravotní stav zlepšuje. Takže se do družinového života příliš nezapojuji a jedu se Šťovíkovými muži na voze, který pořízen byl hned v první vsi cestou. Třídím si myšlenky, odpovídám, píšu si deník. Nikdo po mně nic nechce, což je na jednu stranu potěšitelné, ale na druhou stranu to znamená, že jsem bezvýhradně nahraditelný a postradatelný. Myslím si, že všichni hobiti jsou šťastní, že držím hubu. Snad to byl Otakáro a Bolbuch, kteří se v Hamiru zkontaktovali s tím vojákem. S nějakým Markusem Ebelem. Markus Ebel prý sloužil s Gerllodem Moskytem u Erianniných štítonošů. Dědek jim říká Eriadiny štítonosi. Jako by měli nosy ve tvaru štítu. Dědek Bolbuch není příliš zručný v používání obecné řeči. Jeho mluva není květnatá, ale trnitá. A ten Ebel věděl o Nurnské družině a okamžitě prý začal být sdílný.

Ústy Vesty a Bolbucha dozvěděli jsme se, že včera někdo vyhodil do povětří místní hospodu

jménem Statný valach. Výbuch byl tak zničující, že poškodil dobrou polovinu domů v okolí náměstí. Což znamenalo, že u Valacha se neubytujeme, ale také možnost přivýdělků, jak se záhy ukázalo. Jednalo se o úspěšný atentát na gwendarronského generála Humila Bořetuka, velitele vojsk v oblasti. Bořetuk byl zastáncem vedení války proti Mallikornu a tvrdého postupu proti hrozbě z Armidenu. Markus Ebel, dočasně vykonávající generálovy pravomoci, si usmyslel, že výbuch byl tak silný, že muselo jít o výbušninu wilfského původu. Také odtušil, že wilfstí elfové prý Nurnu už dlouhou dobu pijí krev, protože podle všeho výbušninu prodávají do ciziny. K tomu prý slouží nějaká síť, řízená jistým Tabralem Podžinkem, kudůkem z Kostence. Bylo mi hned divné, že Ebel nepředložil jediný důkaz svých evidentně osobních a pouze fantazií vykonstruovaných tvrzení, ale Nurnští se už rozhodli - tedy ti rozhodování schopní. Slíbili, že za tučnou úplatu splní, oč je Markus Ebel požádal. Tedy že vypálí wilfskou universitu a pravděpodobně rozbijí síť překupníků. No nevím, až mi bude lépe, na rovinu se zeptám vůdce, jak se věci mají. Nevěřím, že elfové vědomě podporují či páší takové zločiny. To ničení elfských učilišť je zločinem! Z hlediska vyššího principu mravního se na takovém zločinu nemohu podílet. Ale rozbíjení kudůčích sítí, to už je jiná věc, tomu rozumím, to podporuji.

8. poradostiny 1076

Kostenc. Plouháme se po městě a obhlížíme terén. Brzy objeveno sídlo Tabrala Podžinka. Jedná se o krámek s koberci. Worrel Sovák provedl průzkum, ale jeho přítomnost v domě byla odhalena, proto se včas stáhl do bezpečí. Vůdce Bolbuch odtušil, že nezbyvá než v tichosti provést frontální útok. Ještě si musím pořádně vycídit meč. Za dobu mé nemoci v pochvě poněkud zrezl. To by mi mistr Olbram Horáček vyčinil, že se tak lajdácky chovám k odznaku chodectví. On ten Horáček je na ty cechovní odznaky strašný pedant. Já to tak nevidím. Meč jako meč - jde pouze o předměty. Myšlenky, ty jsou důležité. Myšlenky a ideje. A princip, o ten jde především. Až Bolbuch zavelí, rozbijeme kudůčí síť. A vymlátime z těch spratků, kdo tu bombařskou špínu na wilfské elfy ušil.

V jednom z pronajmutých pokojů hostince U soumara Worrel popsal půdorys podlaží a vnitřní vybavení koberečského krámu. Ke krámu přiléhá i dvorek a stáje. Dům je však plný lidí, jimž co do výšky vévodí velký kroll, evidentně Podžinkův osobní strážce. Worrel Sovák řekl, že na výzvědy padla čtvrtina jeho mysli. Což tedy nevím, nakolik je vážné.

Snad ne mnoho. Bojím se totiž o jeho zdraví.

K žádnému frontálnímu útoku na krám, který původně avizoval vůdce, dosud nedošlo. Je sedm hodin večer a stále nic. Zoltar Zemikosa s Otakárem Vestou prý v krámě už také byli, což jsem ani nezaregistroval. Zřejmě jsem tou dobou vybaloval batoh v hostinském pokoji. Návštěva to ale byla zřejmě krátká a neúspěšná, protože Zemikosa si postěžoval, že Vesta špatně vedl jednání, což má prý za následek, že o nás vědí.

Vůdce Bolbuch vyslal Al-Rahema na průzkum vchodů a dostal k ruce Worrelova posluhu Jakoubka, aby se Jakoubek zaučil. A tak na něj Rahem po vojácku zařval: "Jakoubek! Jdeme!", a Jakoubek šel. Výsledek průzkumu: Podžinkův krám je situován uprostřed bloku dvanácti domů. Dům má ze dvora druhý východ, tedy vrata do zadní uličky. Po městě se pohybují dvojčlenné vojenské hlídky a neomezují se pouze na náměstí a hlavní ulice.

Bolbuch se zamyslel a vyžádal si provedení ještě jednoho průzkumu. Půjde sám, k ruce žádá ještě dobrovolníka. Hlásí se elf Worrel. Vyrázili v devět hodin.

O hodinu později se z úst vůdce dozvídáme, že situace je zmapovaná. Můžeme to prý zabalit a odejít. Na dvoře domu běhá směčka tří nebezpečně vyhlížejících psů. V malém přístavku za domem zjištění tři ozbrojení sloužící. Dům má okna až v prvním a druhém patře. Zjištěny i další osoby. Podžinek je ozbrojený a evidentně připravený odpálit klidně i sám sebe, když to bude nutné. Proč by se jinak pohyboval neustále v dosahu bomby a křesadla. A osobní stráž jeho sestává z krollů dvou, ne jednoho. Což frontální útok skutečně vylučuje.

Navrhl jsem zapálit dům od střechy, vykouřit je a potom v skrytu sledovat skrzeva Worrelova kouzelnického přítele. Ještě jsem nezminil: Worrel má přítele, kterého si sám vyvolal během studií na Magické universitě nurnské - kocourka Mourka. Mourek je jistě šikovný, ale Worrel se o něj bojí. Takže nápad zavrhl. V zásadě můj nápad se setkal pouze s pochopením Zoltara Zemikosy, čehož si ovšem cením.

Otakáro Vesta stále trvá na frontálním útoku a Worrel Sovák přišel s návrhem, že dům prokleje. V čem ono prokletí spočívá a jaké má projevy, to ovšem netuší nikdo z nás. Worrel však doplnil, že takové případné prokletí nabyde na účinku